

เมื่อหน้าตาหนูหายไป

เรื่องและภาพ ลักษณะ

หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

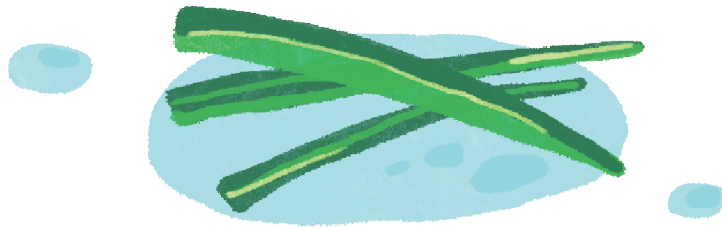
เมื่อน้ำตาหลุนหายไป

เรื่องและภาพ : ลักษณะ สมเหนือ โทรศัพท์ : ๐๘๔ - ๐๗๕ - ๔๑๒๔

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. อนุสรา ดีไหว้ และ อ. พิชญานี นิลรุ่งรัตนา

เมื่อหน้าตาหนูหายไป

เรื่องและภาพ ลิขณา

ผู้ใหญ่ชอบบอกว่า
ถ้าร้องไห้จะกลายเป็นเด็กขี้แย

คุณแม่สอนชีวาเสมอว่า
เด็กเข้มแข็งมักจะไม่ร้องไห้

จนถึงตอนนี้ข้าวก็ก็น่าจะไม่ยอมร้องให้อีกเลย

ใครๆ ก็เรียกเธอ ซิวาผู้เข้มแข็ง

เพื่อนๆ ต่างชื่นชมว่าชีวาเป็นคนเข้มแข็งที่สุด
ไม่ร้องไห้ให้ใครเห็นน้ำตาสักหยด

แต่พอนานไป ชีวาก็เริ่มรู้สึกเหมือนมีเมฆเทาลอยไปมา
เวลาที่พยายามไม่ร้องไห้

บางครั้งรู้สึกเหมือนตอนเอาผ้าห่มคลุมโปงหนีผี
แต่เป็นผ้าห่มลึบผืน

บางครั้งก็รู้สึกเหมือนอยู่ในตู้เสื้อผ้าทั้งวัน
ทั้งแคบและเหม็นกลิ่นการบูร

บางครั้งก็รู้สึกเหมือนตอนคุณแม่กอด
แต่ว่าแน่นเกินไป

ชีวาไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้

บางทีก็แอบคิดว่า น้ำตาของชีวาหายไปแล้วแน่ๆ

หายไปจริงๆ เพราะตอนหักล้มเจ็บที่สุด
ก็ไม่มีน้ำตาสักหยด

จนวันหนึ่ง ชีวาตัดสินใจตามหาน้ำตา
จึงไปถามคุณครูเป็นคนแรก

“คุณครูขา น้ำตาชีวาหายไปไหน”

“น้ำตาไม่ได้หายไปไหน น้ำตาก็อยู่ในตาของหนูนี่แหละจะชีวา
ถ้ามีอะไรทำให้ระคายเคืองที่ตาเดี๋ยวน้ำตาก็จะไหลออกมาเอง”

วันถัดมาก็ถามคุณตา
“คุณตาขา น้ำตาชีวาหายไปไหน”
“น้ำตาแค่หลบอยู่ข้างใน ถ้าหนูอนุญาตให้ออกมาเมื่อไร
ก็จะไหลออกมาเอง”

ชีวาตามหาน้ำตาทุกวัน

ทุกวัน...

ทุกวันที่บ้านของคุณตา

เมื่อวันก่อนชิวาตุละครกับคุณตา
ทุกคนมีความสุข แต่ว่าน้ำตาอาบแก้ม

“ถ้าดีใจแล้วร้องให้ทำไมคะ”

“ก็เพราะเขาดีใจจนอนุญาต
ให้น้ำตาไหลออกมา เพราะมีความสุขมาก
จนร้องให้ปนรอยยิ้ม”

ถ้าอย่างนั้น ตอนที่คุณแม่มารับชิวาที่โรงเรียน
ชิวาคงดีใจมากจนร้องให้ออกมาใช่ไหม

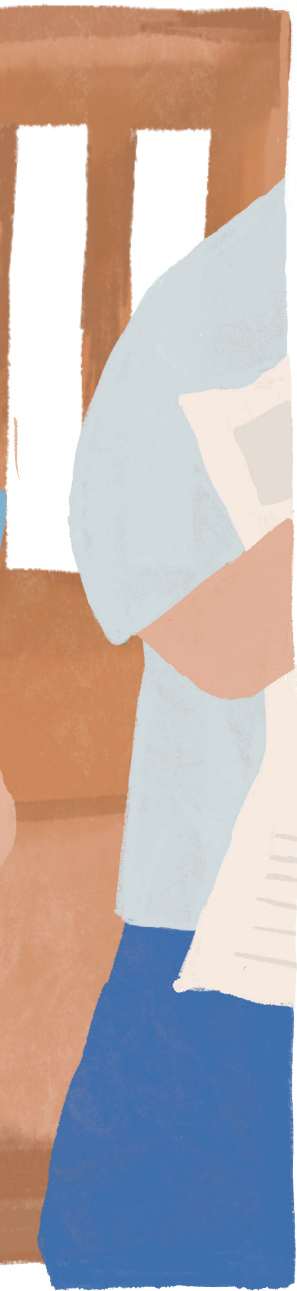

แต่หลายวันมานี้ชื่อว่ารู้สึกเศร้า
รู้สึกเหมือนเมฆเทา กำลังพาฝนมาตกในใจ

ฝนในใจไม่ยอมหยุดตก
แถมยังมีเสียงสะอื้นเบาๆ...

ชีวาผู้เข้มแข็งกำลังร้องไห้
น้ำตาที่ตามหาหยดลงมาเพราะความเสียใจ

พอชีวานุญาตให้น้ำตาไหลเมฆเทาในใจก็เริ่มหายไป

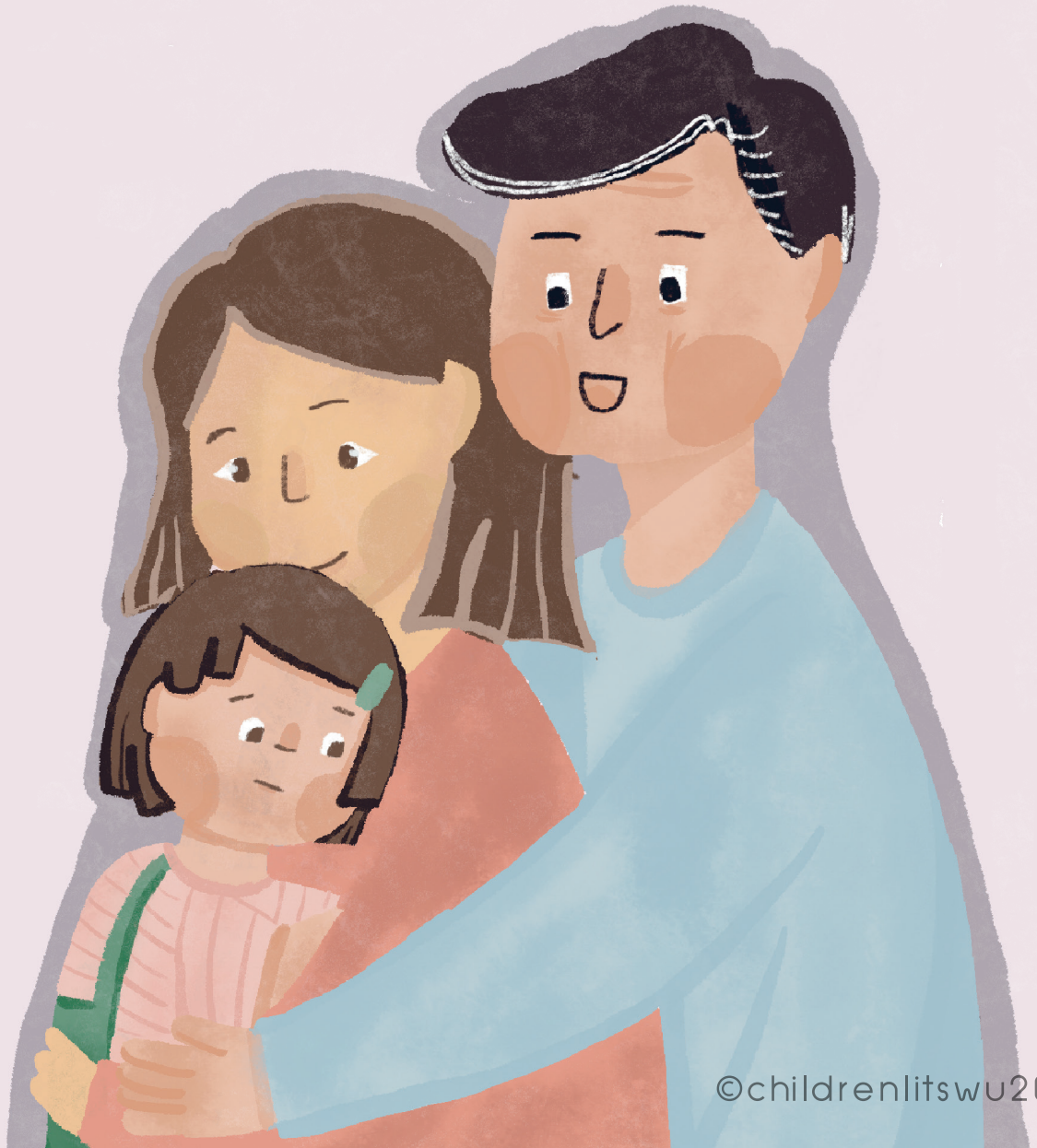

อ้อมกอดของคุณแม่และคุณพ่ออบอุ่นพอดี

คุณแม่ร้องไห้ และบอกว่าคิดถึงคุณตาสุดหัวใจ
ส่วนคุณพ่อกอดทุกคนเอาไว้

แม้ว่าจะร้องไห้สักกี่ครั้งก็ไม่มีใครบอกว่าเธอขี้แย
เพราะการร้องไห้มักจะมีเหตุผลเสมอ

อย่างครั้งนี้ชิวาหกล้มเจ็บที่สุดก็ร้องไห้ได้แล้ว
เพราะน้ำตาไหลมาจากความเจ็บปวด ไม่ใช่ความอ่อนแอ

ชีวารู้ด้วยว่าถ้าคิดถึงใครจนมีน้ำตา
หมายความว่าเรารักคนนั้นมาก

เพราะตอนนี้เชื่อว่าผู้เข้มแข็งก็คิดถึงคุณตามากอยู่เหมือนกัน

ผู้แต่ง/ผู้วาดภาพประกอบ
ลักษณา สมเหนือ (ซา)

เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนตากคลีประชาสรรค์

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๖๕

